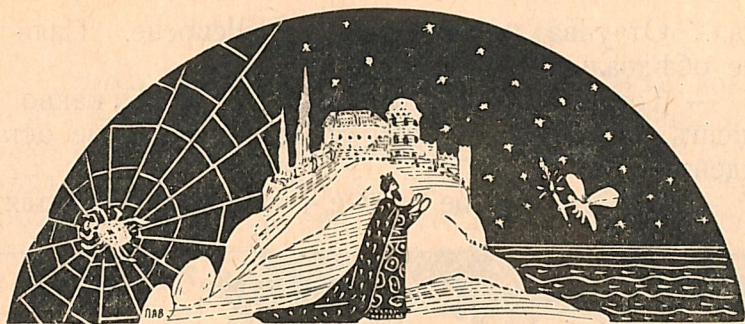

ПАЯКЪ И МУХА

Преди хиляди, хиляди години хората не знаели да си подпалватъ огънь. Еднажъ падналъ гръмъ и подпалилъ едно дърво. Всѣки си взелъ по една главня и я занесълъ въ къщи. Всѣка челядь си пазѣла огъня като нѣщо най-свето. И день, и нощъ той горѣлъ на огнището.

Завалѣли дъждове, извила се силна вихрушка. Вѣтрътъ духалъ непрестанно много дни. Той помелъ по пѣтя си всичко. Хората не могли да упазятъ огъня отъ страшната буря, и огнищата едно по едно изгаснали.

Не знаели вече, какъ да подпалятъ огъня. Мжчили се, мжчи ли се, но не успѣли.

Нѣкой казалъ, че на дъното на ада имало огънь. Това стигнало до ушитѣ на царя. Тогава той разгласилъ по цѣлата земя, че, който донесе огънь отъ ада, докато свѣтъ свѣтува, нищо нѣма да работи. Цѣлиятъ му родъ ще има право да яде на всѣка трапеза, дори и на царската, и никой нѣма да го пѣди.

Събрали се юнаци отъ цѣлото царство. Единъ по единъ слизали въ ада. Слизали и диви звѣрове, литвали птички, пълзѣли червеи и змии, но никой не се връщалъ живъ. Дяволитѣ ги убивали съ вилитѣ си.

Най-сетне се решилъ да слѣзе и паякътъ. Източилъ тънка нишка, вързалъ единия ѝ край на вратата на ада, и се спуствалъ по нея чакъ на дъното му. Глѣдката била тънка, паякътъ малъкъ и никой дяволъ не го видѣлъ. Грабналъ си една искра и пакъ по нишката се изкачилъ горе на земята. Скрилъ я между